

David Cirici

Escriptor i publicitari

Guanyador de l'últim premi Prudenci Bertrana amb 'I el món gira', David Cirici s'inspira en el cas Millet per construir el personatge principal de la seva novel·la. Fill del crític Alexandre Cirici, no perd l'oportunitat de fer reflexions sobre el món de l'art

CELIA ATSET

“Faig poca crítica i poc moralisme a la novel·la”

◆◆◆◆◆ Jordi Nopca

Va començar a publicar novel·la per a adults tard. *El baró i la leprosa* no va arribar fins al 1999, amb 45 anys fets.

A la dècada dels 80 havia escrit per a nens i amb cert èxit. Tinc una novel·la, *L'esquelet de la balena* (Empúries, 1986), que encara funciona molt bé. Havia fet diversos intents i havia aparcat uns quants projectes per a adults: em sentia còmode amb les novel·les infantils perquè era professor d'institut i m'hi sentia proper.

La feina de guionista televisiu en sèries com *Oliana Molls* i *Les tres bessones* i en programes com *Blanc o negre* i *No passa res*, com va afectar la seva creativitat?

Em va absorbir durant deu anys, de tal manera que no vaig escriure res. La feina de guionista és incompatible amb escriure perquè s'hi assembla massa: passes massa hores al davant de l'ordinador per voler-ho allargar més.

Hi ha una herència televisiva a les seves novel·les?

La televisió i la ràdio em van ensenyar a escriure diàlegs. Procuo anar molt al gra i ser molt realista: interrupcions i canvis de discurs molt propis d'una conversa quotidiana. Gràcies a la tele els escriptors hem après també que no hem de suplir el coneixement gràfic i d'imatges que té el lector: al segle XIX, escriptors com Flaubert o Stendhal gairebé feien un guió de cinema, de tants detalls d'ambientació i descriptius que arribaven a donar.

Les seves novel·les són una versió *sui generis* del realisme del XIX?

La novel·la és un gènere amb voluntat popular. La poesia i, en certa manera, el teatre, eren alta cultura: la novel·la va néixer més arrelada al consum diari. Els fulletons fragmentaven l'acció i entrelaçaven trames i subtrames per tenir el

“FÈLIX MILLET ÉS UN PERSONATGE QUE M'ENTUSIASMA, I EM SEMBLA QUE L'ENTENC”

lector enganxat. Els meus dos models narratius són William Faulkner i Mario Vargas Llosa. Tots dos tenen moltes coses en comú: fer novel·les realistes amb voluntat total, històries trenades amb molts personatges que es van creuant, un punt d'innovació en les formes narratives... El realisme americà de Tom Wolfe, John Irving, Truman Capote ens porten fins a Philip Roth, que per a mi és el millor de tots.

I el món gira (Columna) s'inspira en el cas Palau i té com a protagonista Ricard Moja, president d'una fundació d'un museu barceloní. Se l'acusa d'haver fet un desfalc d'uns quants milions d'euros.

Vaig començar a escriure amb la desaparició de la Lídia Moja, germana del Ricard, a l'Índia de la dècada dels setanta, amb la voluntat de rescatar el món *hippie* d'aquells anys, però mentre escrivia va sal-

tar la notícia del desfalc de Fèlix Millet al Palau de la Música Catalana. Vaig començar a seguir la notícia de manera obsessiva: Fèlix Millet és un personatge que m'entusiasma, i em sembla que l'entenc. Puc arribar a comprendre el seu delictes, cosa que no vol dir que l'hi perdoni. Per arribar a aquesta conclusió, vaig convertir el Ricard Moja en personatge principal de la novel·la i vaig començar a imaginar quina devia ser la seva conducta habitual, i com devia reaccionar la seva dona quan la policia va començar a investigar, i de quina manera afectaria les relacions amb la gent del seu entorn: fills, veïns, coneguts.

No es té la sensació que hagi volgut centrar el llibre a fer gaire sang sobre el cas. L'escàndol hi és, però ni de bon tros és l'únic motor del llibre.

La meua voluntat a l'hora d'escriure *I el món gira* era posar les coses sobre la taula. Faig més de Zola que d'escriptor romàntic: faig poca crítica i poc moralisme, a la novel·la. Per a Ricard Moja acaba comptant més la casualitat que el seu projecte de vida. En això hi crec força, ens acaba passant una mica a tots.

Convertir Millet en Moja i ficcionalitzar la seva vida l'ha ajudat a no autocensurar-se?

La història dels Millet és la de la burgesia catalana industrial. No m'he autocensurat perquè no faig cap crítica del sistema. Em miro el cas des del punt de vista més humà: ¿com pot ser que algú que és ric i ve d'una família benestant acabi d'aquella manera? El seu pare, Fèlix Millet i Maristany, va ajudar moltíssima gent represaliada i perseguida –entre ells el meu pare quan va tornar de l'exili–: era un senyor que feia el mateix que el seu fill, però en benefici de la gent.

A I el món gira no perd l'oportunitat de reflexionar sobre l'art contemporani, a través d'un artista com Res Benito, que construeix les seves obres a partir de cabells i pèl púbic.

El Res Benito és guapo, ric i passa de tot. Un cínic, però bona persona. És un artista típicament barceloní, amb privilegis a l'esfera política, molt ben connectat i que té més diners a fora que a dins del país. Al llibre, l'obra de Benito vol posar en conflicte la hipocresia dels polítics... Només una ciutat com la nostra es pot permetre tenir un monument com *La dona i l'ocell*, un penis i un cony monumentals.

I què li sembla?
Em sembla bé!◆◆